

[Christmas Møller.]

gamle Sygekasselovs § 13 har en Bestemmelse om, at dette Beløb paa 2,4 Mill. Kr. kan forøges paa de aarlige Finanslove i det Øjeblik, Medlemstallet i Sygekasserne væsentlig øges. Vi kan derfor ikke se, at der er nogen Grund til, at man paa dette Omraade skulde ændre Stillingen.

Jeg vender mig dernæst til § 15. I § 15 er der gennemført en ikke ubetydelig Ændring, som refererer sig til den gamle Sygekasselovs § 13, 5te Stykke. I § 13, 5te Stykke, hedder det:

„Kommunerne er berettigede til uden Samtykke fra højere Myndighed at yde ubemidlede Medlemmer af anerkendte Sygekasser Hjælp til Betaling af deres Medlemsbidrag for det løbende Regnskabsaar, dog ikke udover $\frac{3}{4}$ af Medlemsbidraget“, og i det foreliggende Lovforslags § 15 hedder det:

„Naar et ubemidlet Sygekassemedlem paa Grund af Trang, foranlediget ved Sygdom, betydelig nedsat Arbejdsevne, længere Tids Arbejdsloshed, Indkaldelse til Militærtjeneste, store Forsørgerbyrder eller af anden Aarsag, der kan ligestilles med de nævnte, er ude af Stand til at udrede Medlemsbidraget og (eller) den i § 42 omhandlede Invalidepræmie, yder Medlemmets Opholdskommune paagældende Tilskud i fornødent Omfang til Betaling af Medlemsbidraget og (eller) Invalidepræmien for den Periode, for hvilken Trangsaarsagen virker.“

Dette er en meget betydelig Udvidelse. Der staar ikke blot, at Kommunen er berettiget, der staar: Opholdskommunen yder. Jeg forstaar det saaledes, at den skal yde det i det Øjeblik, den skønner, at Aarsagerne er til Stede, og i visse Tilfælde er Aarsagerne jo til Stede, fordi de ganske bestemt er angivet i Paragraffen. Der foreslaas endvidere den Udvidelse, at det ikke er de tre Fjerdedele, men det hele, og man tager Invalidepræmien med, hvilket er klart man maa gøre, naar man slaar det sammen, saaledes som man her gør.

Jeg tror, at der her er en Udvidelse, som vi for vort Vedkommende ikke vil kunne gaa med til, og hvor man jo maatte have en ganske anden Klarhed over, hvad denne Paragraf eventuelt kunde komme til at betyde i Penge.

Med Hensyn til Ydelserne fra Sygekasserne skal jeg kun nævne Ændringen i § 18, Punkt 4, hvor vi for vort Vedkommende vil stille os overmaade velvilligt til, at Insulin og Leverpræparater kommer ind under de Midler, som de syge kan faa stor

Støtte til. Jeg kan her henvise til den Stilling, som mit Partis Ordfører paa Sygekasselovens Omraade, det tidligere Medlem af dette høje Ting Dr. Lou, altid har indtaget i denne Henseende.

Jeg skal dernæst vende mig til Afnittet om Invalide- og Aldersrente. Jeg har allerede gjort nogle Bemærkninger om Sammendragningen — naar man havde det Grundlag, man havde her — af Invaliderente og Aldersrente og maa ogsaa her gøre nogle Bemærkninger til Indledning om den meget voldsomme Agitation, som man selv har ført paa dette Omraade, og Stillingen her i det høje Ting i Dag. I „Social-Demokraten“ for den 12. April 1929, altsaa et Nummer, som den nuværende højtærede Undervisningsminister har Ansvaret for, hedder det om Afvisningen af Brændselshjælp og ekstraordinære Bevillinger:

„Dette er Højres og Venstres Kærlighed til de gamle. Er det ikke talende nok? Behøves der mere Bevis for den Inhumanitet, der besjæler de to Partier?“

Se, det var Tonen den Gang. Det var den Voldsomhed, hvormed man vendte sig mod os, naar vi paa Grund af ændrede økonomiske Forhold maatte ændre ogsaa paa Aldersrenten. Og hvis jeg saa gaar til Aldersrentelovens vigtigste Paragraf, de faste Sætsler efter § 39, vil man jo se, at der paa en Række Omraader i Virkeligheden i Forhold til den nugældende Lov er sket Nedsættelser. Det er nævnt i Bemærkningerne, det har den højtærede Socialminister ogsaa gjort opmærksom paa. I eet Tilfælde er Renten den samme, i 11 Grupper, tror jeg det er, er den faste Rente lavere, end den er efter den gældende Lov.

Selvfølgelig vil den højtærede Socialminister heroverfor kunne sige: Ja, men man skal jo ogsaa tage de andre Bestemmelser i Lovforslaget med i Betragtning, man skal medtage den særlige Hjælp, der paa anden Maade ydes o. s. v., o. s. v. Det er jeg selv sagt ogsaa villig til. Den højtærede Socialminister kan være sikker paa, at hans Tal og hans Oplysninger skal faa en loyal Behandling. Men naar Forholdet er det, at der i 11 Grupper er lavere Rente, saa tror jeg, enhver kan sige sig selv, hvordan Behandlingen af saadanne Forslag, fremsatte fra anden Side, vilde have formet sig hos en Socialdemokrat.

Naar man tænker paa de voldsomme Stridigheder, der har staaet om, hvorvidt vi skulde have 60 eller 65 Aar, maa man have Lov til at sige, at vort Standpunkt: 65 Aar, har det nu vist sig, at ingen ansvarlig Regering i Virkeligheden kommer bort fra.